

POSLEDNÁ
KVAPKA
KRVI



M. M. MATRA

M. M. MATRA

**POSLEDNÁ
KVAPKA
KRVI**

**POSLEDNÁ
KVAPKA
KRVI**

M. M. MATRA

© M.M.Matra

Košice 2021

Vytlačil TypoPress – tlačiareň s.r.o., Košice-Myslava

ISBN 978-80-570-3258-8

Venujem mojej mame Ľudmile

a

všetkým budúcim čitateľom.

*Ak zvládnete moje nechutnosti
a dostane sa vám porozumenia pre odkaz,
ktorý tento príbeh posiela, vedzte,
že ste jedineční, a to každý jeden z vás.*

„Dokiaľ zostáva človek človekom, neprestáva mu práve jeho ľudskosť hovoriť, že život má zmysel. Je to vlastne jeden z dôvodov, prečo má človek sklón búriť sa proti sebe.“

Thomas Merton

Podákovanie

Moja nesmierna vďaka patrí najmä žene, ktorá ma vychovala, aj keď častokrát si to vyžadovalo až neľudskú dávku trpezlivosti. Pri písaní mi bola cennou oporou a poradným orgánom. Obdivujem ťa za to, Ľudmila, si naozaj výnimočná a skvelá mama. Druhou veľkou ženou v mojom živote, bez ktorej by som nemohol napísať a dotiahnuť moju prvú knihu do konca, je priateľka Ľubka. Veľmi si ťa za to všetko, čo pre mňa robíš, vážim. Lúbim ťa.

Chcem poďakovať, aj keď nie vždy najpokojnejšiemu, ale rozhodne správne mu chlapovi, môjmu otcovi Igorovi. Ďakujem, že si za mnou vždy stál a hasil za mňa to, čo som ja podpálil. Ďakujem aj bratovi Jurajovi, ktorý si od môjho narodenia splňal všetky povinnosti staršieho súrodenca a obstál na výbornú. Ty vieš, čo pre mňa znamenáš.

Môj dedko Karol, človek, ktorého šľachetnosť prekonáva len jeho bystrá myseľ. Ďakujem ti za dôveru, ktorú si do mňa už niekoľkokrát vložil. Ďakujem aj babke Ľudmile, že sa o teba tak dobre stará. Má naozaj veľké srdce a vždy za mnou stála.

Ďalej ďakujem: priateľovi Dávidovi, za pomoc lepšie pochopiť prácu policajného vyšetrovateľa, a jeho priateľke Katke, ktorá mi je cennou kolegyňou v mojom zamestnaní.

Tento román by som nemohol vydať bez štedrej pomoci ľudí, ktorí prispeli prostredníctvom crowdfundingovej kampane. Bez Vás by táto cesta bola oveľa nároč-

nejšia, ak nie nemožná. Vám všetkým patrí moje veľké uznanie. Ďakujem, ste úžasní!

Na záver chcem poďakovať skvelej redaktorky Alžbete Ivančíkovej.

Priznávam, nemali ste to so mnou jednoduché. Máte môj obdiv a úctu, Vaša práca naozaj nie je jednoduchá.

Kapitola I

PRVÁ KVAPKA



Filip, ktorého od zimy a vzrušenia až striaslo, stál opretý o kufor motorového vozidla značky Škoda Octavia v tmavomodrom prevedení. Počasie bolo typické pre toto ročné obdobie, teplota klesla hlboko pod nulu a vonku stála ranná nehybná hmľa. Vyzerala skoro ako zamrznutá. Tak, ako sa na trinásty december patrí. Tráva, stromy a kríky krásne zafarbené dobiela, sem-tam ožiarené odrážajúcimi sa slnečnými lúčmi, predratými cez hmlovinu. Na tomto malom parkovisku, nachádzajúcom sa na konci lesnej cesty, vládlo absolútne ticho. Filip si pískal a netrpezlivo sa pozeral na hodinky.

Tak kde je? Dofrasa! Už mešká štyri minúty! povedal si v duchu a ďalej sledoval okolie v spoločnosti svojich myšlienok. *Krásne miesto, naozaj, niekto by povedal, že až romantické. Môžem byť na seba hrdý. A bodaj by aj nie! Veď som ho vyberal skoro celý rok. Tak dlho trvalo, kým som prehovoril Kamilu, aby sa so mnou stretla. Koniec koncov, nebolo sa kam ponáhľať, som rád, že som ju nakoniec presvedčil. Veď nikdy nevieš, koho na internete stretnieš, akého perverzák, či dokonca vraha, opatrnosti nie je nikdy dost.* Pri tejto myšlienke sa Filip rozosmial.

Áno, áno, Filip, internet môže byť nebezpečný, pokračoval a ďalej sa usmieval.

Kamila bola štyridsaťtri ročná, slobodná a nie veľmi príťažlivá žena. Blondína s modrými očami, vysoká približne stosedemdesiatpäť centimetrov. Vďaka pravidelnému cvičeniu a behaniu mala na svoj vek vyšportovanú postavu, no chýbala jej charizma a zmysel pre humor. Ako sa hovorí, bola nemastná-neslaná. V podnikaní však bola úspešná, aj keď nie veľmi poctivá. Založila si niekoľko schránkových firiem, ktoré sa zameriavali hlavne na okrádanie dôchodcov prostredníctvom falošných telefonátov. Niekedy sa vydávala za kamarátku ich vnuka, ktorý je v nebezpečenstve a potrebuje finančnú pomoc. Bola to obohraná pesnička, ale stále ešte hit. Dokonca organizovala vykrádanie domov starších ľudí. Časom bola sofistikovanejšia a dokázala zopár ľuďom, ktorí už nikoho nemali, ukradnúť strechu nad hlavou a vyhodiť ich na ulicu. V tomto bola naozaj šikovná a dômyselná. No bez pomoci a krytia by takto dlho na slobode nevydržala. Rada sa stretávala so svojim známym z politických kruhov. Bol to vysokopostavený minister, kedysi spolu chodievali na základnú školu a keď sa dozvedela, kým sa stal, zariadila, aby sa párkrát náhodne stretli. Postupom času mu s radosťou dopriala rozkoš, alebo dohodla namiesto seba inú, atraktívnejšiu alternatívu. Výmenou za svoje služby dostala informácie, krytie a častokrát získala aj ďalšie, nové známosti. Bola však osamelá a práve to využil tridsaťtriročný, atraktívne vyzerajúci Filip.

Hlavu mu pokrývali čierne, nakrátko ostrihané vlasy v štýle aktuálnych trendov. Nad okrúhlym nosom mal vsadené veľké hnedé oči, so žiariacou chlapčenskou is-

krou. Obočie mu rástlo husté, no vždy bolo upravené podľa jeho vkusu. Zarastal len veľmi nepravidelne, a tak sa radšej častejšie holil. Pokožka sa tešila dobrému pigmentu hnedej farby, ktorý zdedil po svojej mame Irene. Postavou bol vysoký, niečo málo cez stodeväťdesiat centimetrov. Za pekne stavanú kostru a prirodzené svaly ďakoval dobrej genetike z otcovej strany. Nechýbal mu ani zmysel pre humor, čo Kamila oceňovala najviac, keď si spolu písali na internetovej zoznamke. Nikdy na ňu netlačil, aby sa stretli, bol trpezlivý a dokonalý džentlmen. Z rozhovorov časom zistil, že býva pri Žiline v rodinnom dome hneď na okraji lesa a v ranných hodinách chodieval pravidelne behávať. Netrvalo dlho a osobne jej dom vypátral, preskúmal jej bežeckú trasu a zvažoval možnosti. Našiel jednu krásnu čistinku s lesnou príjazdovou cestou neďaleko Kamilinej trasy.

V jeden večer, keď si písali, jej povedal, že aj on rád beháva a náhodou je to neďaleko miesta, kde chodievala ona. Vymyslel si príbeh o osudovej náhode, čo Kamile veľmi imponovalo a že sa doposiaľ nestretli len preto, že on chodí behať vo večerných hodinách.

Toto nemôže byť náhoda, Kami! Takto ju oslovoval po roku vzájomného písania a prejavovania sympatií. Navrhol jej, aby išli behať spolu, ak jej to nevadí. Ona, samozrejme, po takej dlhej dobe súhlasila a dohodli sa na štvrtkové ráno o sedem tridsať.

Filip ju úmyselne zavolať až v decembri, nevedel si totiž predstaviť, kedy by v lese mohlo byť menej náhodných ľudí, ako dva týždne pred štedrým dňom v mínusových teplotách skoro ráno. Vedel, že Kamila je fanatička a chodí behať za každého počasia, čo aj čiastočne obdivoval.

Deň pred schôdzkou cestoval Filip z Bratislavy auto-

busom do Čadce, kde bol dohodnutý na kúpe vozidla značky Škoda Octavia. Presvedčil majiteľa, aby mu auto požičal na dvadsaťštyri hodín, nech si ho môže vyskúšať. Zaplatil aj zálohu osemtisíc eur a pridal odfotený občiansky preukaz svojho kolegu Erika. V tom čase s ním pracoval v kaviarni, a tak bolo jednoduché nájsť si príležitosť, aby sa mu dostal do peňaženky a odfotoval ho. Vedel, že stačí, aby medzi fotografiou na preukaze a realitou bola aspoň malá podobnosť. Aj tak sa na to nikto nepozerala a neporovnáva. Auto mal v úmysle vrátiť s tým, že si kúpu rozmyslel a nechce ho. S požičanou Octaviou sa deň pred dohodnutým stretnutím presunul z Čadce do okolia Žiliny, kde prespal v aute na opustenom parkovisku. Nechcel, aby ho niekde videli alebo zaevidovali v hoteli. V ten večer sotva oka zažmúril a v hlave si stále premietal svoj plán na nasledujúce hodiny. Premýšľal, aké asi bude stretnutie s Kami.

O chvíľu už pod bežeckými topánkami počul rytmické praskanie ľadu v tempe behu. To musí byť ona! Začal sa celý chvieť.

Hlavne dýchaj, máš to premyslené! Snažil sa upokojiť. Spoza zákruty, ani nie desať metrov od miesta kde stál, sa vynorila osoba v tmavej bunde, ružovej čiapke, spod ktorej jej viseli blond vlasy a v medzere medzi šálom a čiapkou na neho pozerali prenikavé, modré oči. Na chvíľu ostala stáť, asi ešte váhala, či to celé nie je chyba, no asi po desiatich sekundách sa vydala na miesto, kde stál Filip s rukami v bunde a triasol sa od zimy.

„Ahoj! Prepáč, že meškám, po tom prekliatom ľade sa beží dosť nešikovne,“ začala s úsmevom na tvári Kamila.

„Ahoj, Kami, rád ťa spoznávam! To je v poriadku, hlavne, že si tu. Mimočodom, pekná čiapka.“ Podpichol

ju na odľahčenie situácie, keďže u nej nechcel vzbudiť akékoľvek podozrenie či nedôveru. Kamila urobila pár krokov dopredu a na znak zoznámenia mu dala bozk na každé líce, pričom ho na krátku chvíľu objala. Filipa to objatie čiastočne zaskočilo, no pomyslel si, že je z ich prvého stretnutia zjavne nervózna, a tak je to asi normálne.

„Ale prestaň, som modrooká blondína s ružovou čiapkou, je tam toho! Takže sem chodievaš behávať?“ Odtiahla sa od Filipa zasa na vzdialenosť pár krokov a položila otázku, na ktorú dopredu vedela odpoveď. Snaží sa konverzovať, tak, ako v takýchto chvíľach býva zvykom. Filipa vždy udivovalo, ako majú ľudia potrebu niečo hovoriť, len aby nezostalo trápne ticho. Nerozumel týmto spoločenským zvyklostiam.

„Áno, toto je moje oblúbené miesto, ako som ti vravel, odtiaľ kúsok dolu cestou a tam, ako končí les, tak doprava po chodníku,“ odpovedal.

„Zaujímavé, a vieš, kam ten chodník vedie?“

„Samozrejme, veď tadiaľ chodím už skoro desať rokov!“ snažil sa nahodiť presvedčivý tón hlasu. Potom pokračoval: „Prečo sa pýtaš?“

Vedel, že ide aspoň jeden kilometer popri lese a potom ešte aspoň ďalších päťsto metrov, pokiaľ okom dovidel, keď bol preskúmať terén, ďalej sa mu ísť nechcelo. Veril, že mu to takto bude stačiť.

„No, pretože ja viem, že tam je stará ilegálna skládka odpadu a tam sa cesta končí. Raz som tam zabehla a povedala som si, že už nikdy viac. Takže, buď beháš desať rokov dva kilometre tam a späť, čo sa mi zdá nepravdepodobné, pretože sú tu dlhšie a krajšie cestičky, alebo si si to celé vymyslel a klameš mi. Tak, ako to je?“ podozrievavo na neho pozerala a čakala na odpoveď. Ruky mala pritom

vo vrecku a vyzerala trochu nervózne. Filipovi zovrelo žalúdok a na chvíľu sa mu zatmelo pred očami.

Sakra, dostala ma! Ja hlupák, a doteraz to všetko išlo ako po masle. Rýchlo niečo vymysli! premýšľal Filip.

Až napokon povedal: „Kami prepáč, máš pravdu, klamal som ti. Tak veľmi som ťa chcel spoznať, že som si vymyslel túto zámienku. Nechcel som byť neoriginálny a zavolať ťa len na obyčajnú kávu, toto sa mi zdalo ako dobrý nápad aj keď nie som žiaden bežec. Ale pre teba som ochotný behať aj v tomto nečase.“ Dúfal, že jej to zalichotí a trochu ju to obmäkčí.

„Ach, Filip, čo ti mám na to povedať?! Klamať sa nemá, to si ešte vyjasníme neskôr, no na tú tvoju tváričku sa nemôžem hnevať. Tiež som bola mladšia a robila som hlúposti, no teraz pôjdeme behať, keď si chcel behať!“ usmiala sa na neho a poriadne si ho prezerala, možno trochu viac ako sa na prvé stretnutie patrí, no očividne ju priťahoval.

Áno! Zabralo to! Pomyslel si. Nebola to náhoda, vedel, že sa jej veľmi páči a bude mať pre neho slabosť, čo v konečnom dôsledku otupí jej zmysly a keď sa aj dopustí nejakej menšej chybičky, Kamila nebude úplne triezvo uvažovať. Rok prípravy sa vyplatil.

„Prepáč, prijmem akýkoľvek trest. Aj keď už samotný beh bude pre mňa forma trestu,“ snažil sa vtipkovať. „Poď, priniesol som nám čaj v termoske na zahriatie, určite si premrznutá. Neboj, je bez cukru.“ Podal jej plastový pohár, do ktorého akurát vylial trochu zeleného čaju. On sám sa napil z druhého pohára, v ktorom mal naliate ešte skôr, ako prišla Kamila.

„Som očarená, vytiahni z kufra ešte deku, kôš plný jedla a môžeme si tu spraviť piknik. Aspoň vyskúšame,

ako ti ide varenie čaju.“ Snažila sa byť vtipná, no jej zmysel pre humor nebol na vysokej úrovni. Oboma rukami chytila teplý pohár s čajom a odpila si z neho.

„Čo je to za príchuť? Zdá sa mi trochu kyslý,“ zvedavo sa opýtala.

„Je to zelený bylinkový čaj, viac neviem. V lekárni hovorili, že je dobrý na zlepšenie krvného obehu a roztahuje cievy, či čo. Možno nechutí najlepšie, ale je zdravý. Tak ešte zopár glgov a môžeme ísť na vec,“ snažil sa hovoriť povzbudzujúco, aby čím skôr vypila čo najviac čaju. Nevedel, koľko toho reálne vypije, tak ho namiešal trochu silnejší, preto tá kyslá chuť. Samozrejme, mal aj záložný plán, keby bol jeho čaj odmietnutý. Pre takýto prípad zvieral vo vrecku ampulku s chloroformom, okolo ktorej si omotal starú textilnú vreckovku. Ak by došlo k najhoršiemu, dokázal by nenápadne jednou rukou pootvoriť uzáver a umožniť tak tekutine vsiaknuť do látky. Vedel, že by to zabralo, nielen vďaka hollywoodskym filmom, ale aj niekoľkým videám na internete, v ktorých to kdejaký magor skúša na vlastnej koži. No dúfal, že to nepoužije. Pozeral, ako Kamila znovu prehltla dva až trikrát a očné viečka jej trochu oťaželi.

Je to tu! v duchu si hovoril Filip a otvoril kufor na aute.

„Len sa prezujem do bežeckých topánok a môžeme ísť.“

„Čo sa to robí?“ snažila sa sťažka rozprávať, avšak pri-miešaná dávka kyslého moku jej zabránila v artikulácii. O chvíľu neskôr už padla k zemi ako vrece zemiakov, pričom rozprávala len ťažko zrozumiteľné slová.

Z kufra rýchlo vytiahol deku a putá, ktoré jej rovno nasadil a zamotal ju do deky ako cigaru. Po chvíľke náma-

hy sa mu ju podarilo naložiť do batožinového priestoru, ktorý už predtým vystlal igelitom a zabuchol kapotu. Bežal si sadnúť za volant a naštartoval. Nevedel sa dočkať, kedy už bude na mieste.

„Spi sladko!“ zaželel svojej obeti.

Cesta smerom na severozápad trvala skoro polhodinu. Keď konečne dorazil na vopred pripravené miesto, hmľa sa začínala rozplývať. Filip bol z celého svojho plánu azda najviac hrdý na výber tejto lokality. Bola to stará lesnícka chata uprostred dlho sa ťahajúcich lesov a lúk. Vedel, že v decembri tu nebude v okruhu pár kilometrov ani živej duše a on bude mať čas a pokoj venovať sa svojmu novému koníčku. Ako hmly ubúdalo a pribúdalo slnečných lúčov, okolie chaty začínalo ožívať krásou odrážajúceho sa svetla od zamrzutej krajiny. Obloha bola takmer bez jediného mráčika.

Naozaj sa nám črtá krásny deň, potešil sa Filip, keď vypíнал motor a vystúpil z auta. V kufri ležala Kamila ešte stále dobre uspatá z drogy, ktorú nevedomky vypila. Vytiahol ju zabalenú v deke a ťahal po snehu smerom do chaty, pričom pripomínal predátora, ťahajúceho svoju korisť do nory. Chata bola lesníkmi dobre zazimovaná, okenice bránili vstupu denného svetla a všetok nábytok bol zakrytý fóliou. Na stenu už vopred zavesil silný priemyselný reflektor, aby zabezpečil dostatočne silné svetlo. Kamilu dotiahol do stredu miestnosti a nechal ju ležať ako nehybnú larvu, z ktorej sa už motýľ nikdy nestane. Pozrel sa na ňu žiarivými očami plnými vzrušenia: „Je čas sa prichystať!“

Vyšiel von z chaty a z kufra auta vytiahol čiernu cestovnú tašku, v ktorej mal pripravené ochranné oblečenie.

Ako prvé si navliekol gumenú zásteru, akú používajú mäsiari pri zabíjačke, zložil si zimnú čiapku, pod ktorou mal celý čas nasadenú kuchársku sieťku proti padaniu vlasov do jedla. Prezul sa do veľkých rybárskych gumených čižiem a nasadil gumené rukavice. Ako posledné vybral ochranné okuliare a maliarske rúško. Takto vyzbrojený sa ešte nahol do batožinového priestoru a vytiahol strieborný kufrík so zámkou na štvorciferné heslo. Postavil sa nad Kamilu a chvíľu sledoval, ako pokojne spí. Možno sa jej snívalo niečo príjemné, no o chvíľu sa z tohto sna mala zobudiť do reality a dúfať, že je to stále iba sen. Filip, pripravený začať, položil kufrík na zem, odmotal Kamilu z deky a vyložil ju na starý drevený jedálenský stôl s dĺžkou akurát dostačujúcou na jej výšku. Odomkol jej putá, vyzliekol zimnú bundu a postupne jej začal priväzovať končatiny. Najprv jej niekoľkokrát omotal kus horolezeckého lana okolo ľavého zápästia a utiahol pevný uzol tak, aby mu zostal ešte dostačujúci kus, ktorý uviazal o najbližšiu nohu stola. Tento proces zopakoval ešte tri krát, až kým jeho obeť nevyzerala ako pokusná žaba ležiaca na chrbte, pripravená splniť svoj laboratórny účel. Kamila sa pritom trochu zamrvila.

No, už bolo načase zobudiť sa, neprespíš predsa tento krásny deň! v duchu si zažartoval Filip. Svetlo z reflektora osvetľovalo stôl a podlahu v jeho okolí, všetko ostatné bolo zahalené tmou. V pozadí bolo vidieť iba čierne obrysy nábytku a maličké trhliny na starých okeniciach, ktoré chvíľami prepúšťali len slabé, slnečné lúče. Pripomínalo to divadelnú scénu, v ktorej je osvetlená iba malá časť pódia a v pozadí sa črtajú kulisy.

„No vstávaj!“ zvolal.

Z kufríka, ktorý najprv odhesloval, vybral malú fľaš-

tičku s hydroxidom amónnym. Otvoril korkovú zátku a strčil ju Kamile pod nos. Párkrát sa nadýchla a začínala len veľmi ťažko otvárať oči. Akoby sa jej nechcelo prebudiť a tušila, že v tom sne by jej bolo lepšie.

„Kde to som? Čo sa to deje?“ chvíľu sa nevedela zorientovať a snažila sa spamätať. „Prečo sa neviem hýbať? Filip?“

Nebola si istá, či osoba, ktorá sa nachádza v miestnosti, je Filip, alebo niekto iný. Nakoniec ho spoznala stojacieho nad ňou, oblečeného v tom zvláštnom gumenom oblečení.

„Áno?“ chladne odpovedal. Sám bol z toho prekvapený, ako dokáže byť v takejto situácii plne sústredený.

„Si to ty?“ spýtala sa ho neisto.

„Samozrejme! A kto iný?!“ Bavilo ho naťahovať sa s ňou ešte chvíľu, dokonca si to užíval.

„Ale čo sa stalo? Čo tu robím a prečo som zviazaná?“ Vtedy jej to došlo. „Počkaj, to ty?! Ty úchyl, to ma chceš znásilniť alebo čo? Okamžite ma rozviaž, lebo uvidíš! Nevieš, kto som a čoho som schopná!“ kričala Kamila a snažila sa celým telom uvoľniť z dobre uviazaných uzlov, no snaha bola márna.

„Psst,“ dlaňou jej pritlačil čelo a nahol sa nad jej hlavu, až sa rúškom dotýkal jej nosa.

„Nikto ťa nechce znásilniť, nemusíš sa báť, ja nie som žiaden sexuálny maniak, čo si to o mne myslíš?“ Pri tejto vete sa začal smiať a následne pokračoval: „Áno, viem veľmi dobre, kto si a čím sa živíš, preto som si ťa vybral na svoj prvý experiment. Vlastne by ti to malo lichotiť, budeš slávna.“ V jeho hlase bolo počuť, ako bojuje s tým, aby sa nerozsmial.

„Ty idiot! Okamžite ma pust! Sľubujem, že to nechám

tak, prosím.“ Zo strachu, ktorý sa jej vliadol do žíl, už nevedela kontrolovať svoje emócie.

„Čo mi vlastne chceš urobiť a kto si, že o mne toľko vieš? Nejaký posratý ochranca dôchodcov?“ Chcela si na neho odpluť, ale mala také sucho v ústach, že nenašla žiadnu muníciu.

„Už nemáme veľa času, som džentlmen, a preto ti dám možnosť položiť mi jednu otázku, ešte skôr, než začneme.“ Odtiahol sa od Kamily, pozrel na hodinky a z vrecka vytiahol farebnú šatku.

„Čo odo mňa chceš?!“ zakričala Kamila, pričom nevedela, že sú to jej posledné slová. Filip sa na ňu pozrel a naklonený k jej pravému uchu zašepkal:

„Vraždiť.“

Vzápätí jej napchal farebnú šatku do úst a prelepil ich kobercovou páskou, pričom ňou zopárkrát obišiel okolo celého obvodu hlavy tak, aby ju nemohla vypluť. V dôsledku toho zo seba vydávala len chaotické mumlanie.

„Asi ťa to vystrašilo a vôbec ma to nemrzí. Potrebujem, aby si čo najdlhšie vydržala pri vedomí, je to pre mňa dôležitý deň a ty mi budeš robiť spoločnosť.“ Pritom, ako jej dával inštrukcie, sa niekoľkokrát zohol k otvorenému kufríku a zakaždým vytiahol na stôl iný predmet.

„Je to vlastne cesta za objavovaním samého seba. Vieš, Kamila, túžim po tom už veľmi dlho a nedokážem tu túžbu uhasiť. Musím objaviť svoju podstatu a počúvať hlas svojho srdca, nech hovorí čokoľvek. Usúdil som, že teba ako človeka bez rodiny a príbuzných, žijúceho len na základe klamaní a okrádania tých najslabších, ktorých by sme si mali vážiť a uctievať, tak teba, milá Kamila, naozaj nebude škoda. Teraz dovoľ, aby som začal.“

Keď už bolo všetko pripravené, opäť začal vnímať adrenalín. Ten ho opíjal a cítil jemné sexuálne vzrušenie, ktoré si nevedel vysvetliť. Práve to ho tak lákalo celé tie roky, nechcel si však pripustiť, že je monštrum, ktoré túži po krvi. Veď okrem toho je úplne normálny a, dokonca, aj dobrosrdečný. Nerozumel, čo sa s ním deje. V zúfalstve, že nedokáže pochopiť svoju vlastnú podstatu, sa dostal až k tomuto momentu. Keď už niet cesty späť.

„Kamila, dnes zomrieš a, bohužiaľ, nebude to rýchlá smrť, nemôžem si pomôcť, prepáč.“

Pri týchto slovách sa jej do očí už nepozeral a spod stola vytiahol vopred nachystaný kotúč hrdzavého ostnateho drôtu. Odmotal z neho asi meter a odstrihol kliešťami, ktoré vybral z kufríka.

„Teraz ti to omotám okolo krku a čím viac sa budeš hýbať, tým viac ťa to bude rezať, ale necháp ma zle, pokojne sa hýb, koľko chceš.“

Jednou rukou jej zdvihol temeno hlavy zo stola a druhou podstrčil drôt. Takto to zopakoval trikrát a nakoniec trochu zatiahol. Na miestach, kde sa ostne dotýkali nahého krku, sa objavili malé kvapôčky krvi. Kamile už tiekli slzy, snažila sa kričať a zo všetkých síl čo najmenej hýbať. Bol to však výkon nadľudských rozmerov, a to najhoršie malo ešte len prísť.

„Rozhodol som sa začať jednoduchým nožom, aký používajú rybári na vykosťovanie rýb. Je tenký, ostrý a hlavne pružný, čo umožňuje odkrojiť čo najtenší kúsok filetu. Ale neboj sa, vezmem si len kúsok z teba.“ Uchoopil tenký nôž s čiernou gumenou rukoväťou a s opatrnosťou až zbytočnou vzhľadom na to, ako mal tento deň pre Kamilu skončiť, rozrezával bežecké legíny spoločne s termobielizňou ukrývajúcou sa pod nimi.